

Hồi 51

Ái đích kiến chứng

Tử Hư sực tỉnh khỏi giấc mộng.

Phong Trúc Các tỉnh lặng im ắng, như cùng ngủ vùi với hấn. Địa phương trong mộng cảnh đêm hôm qua không phải là cổ thành thần bí, cũng không phải là Vân Mộng Trạch kỳ dị, thật ra là chốn nào? Tại sao có thể có cảm giác khắc sâu với mình như vậy? Mưa vàng mù trời vẫn rành rành trong mắt.

Ô Tử Hư giương mắt, quay lại nhân gian.

Bầu trời ngoài song cửa u ám, nhưng không đổ mưa, mặt trời tuy trốn đằng sau mây mù, vẫn có sức ảnh hưởng nhất định, khiến cho hấn qua nhiệt lực cảm nhận được vầng thái dương đang ở giữa trời tây.

Chỉ việc mình có thể bình yên tỉnh dậy, đối với hấn đã là một mở mang rất lớn. Hấn có vẻ không muốn ngồi dậy khỏi giường, lưu luyến cảm giác biếng lười. Hôm nay là ngày cuối cùng ở Hồng Diệp Lâu, bất kể tương lai xảy ra chuyện gì, hấn vĩnh viễn không thể quên đoạn thời gian động hồn đã trải qua ở Phong Trúc Các.

Kẻ điều khiển Lạc Dương thành hôm nay là Tiền Thế Thần hay là Quý Nhiếp Đề, đối với hấn mà nói không khác biệt gì lắm, đều là vì phương thức tính toán của Ngũ Độn Đạo dự đoán sự xuất hiện của cục diện ác liệt nhất, tuyệt không thể mang dạ cầu may.

Ô Tử Hư ngồi bên bia giường, tinh thần thể lực hoàn toàn ở trạng thái đỉnh điểm của Ngũ Độn Đạo.

Hấn trực giác cảm thấy tình huống xấu nhất đã xuất hiện, Lạc Dương thành đã lọt vào ma chướng của Quý Nhiếp Đề, nhưng mãi cho đến giờ phút này Quý Nhiếp Đề vẫn chưa thể khống chế toàn thành, nếu không chắc liền điều động binh mã thu thập hấn và Khâu Nguyễn hai người trước khi trời sáng, không phải chờ tới tiết Thất Xảo mừng bảy tháng bảy. Sau hoàng hôn đầu đầu cũng giăng đèn hội, cử hành lễ hội ăn mừng, nếu bị hấn trốn khỏi Hồng Diệp Lâu, chỉ còn lại phòng tuyến tường thành cửa thành.

Tiếng gọi của Thiên Dực từ dưới lầu truyền lên.

Ô Tử Hư sờ viên dạ minh châu giấu bên hông, bưng bưng đầu chí, búng dậy khỏi giường.

Thời khắc chứng minh hẳn là đại đạo xuất sắc nhất tự cổ chí kim cuối cùng đã đến.

oOo

Khâu Cửu Sư giục ngựa đến cửa ngoại viện Hồng Diệp Lâu, tịch dương thoát khỏi tầng mây phía tây, nhuộm đỏ bầu trời, tổng dâng phần quà lễ đầu tiên cho dạ yến kỷ niệm mười năm ngày thành lập Hồng Diệp Lâu.

Khách quý đi xe ngựa hoa lệ đổ về Hồng Diệp Lâu từ bốn phương tám hướng, làm gia tăng không khí náo nhiệt hội hè, thêm vào nhà nhà trong thành treo đèn giăng dải giấy đầy màu sắc, cảnh tượng hùng vĩ chưa từng có.

Khâu Cửu Sư theo sau một cỗ xe ngựa, phi vào quảng trường, cả trăm lồng đèn nhiều màu sắc lọt vào rèm mắt, quá nửa đã thấp, con số không ngừng gia tăng, có thể tưởng tượng tình cảnh đèn đuốc huy hoàng sau khi sụp tối.

Mấy chục tù nữ bọc phó dưới sự chỉ huy của Diễm Nương đang bận bịu nghênh tiếp khách nhân, an bài xe ngựa đậu đúng vị trí chỉ định hai bên quảng trường, lại đưa khách tiến vào hai tòa lầu hai bên, đợi đến giờ tốt cử hành dạ yến.

Hai tòa tháp pháo dán giấy đỏ là chuyện bình thường. Nhưng cửa chính mở rộng của Hồng Diệp Lâu cũng dán giấy đỏ lại khiến cho Khâu Cửu Sư gãi đầu không hiểu. Có phải là chủ ý của Bách Thuần không? Lập tức làm cho Hồng Diệp Lâu tràn ngập dáng vẻ thần bí, cũng khiến cho người ta nảy sinh khát vọng khám phá bí ẩn. Bất kể là sao, chiều này chơi rất đẹp mắt, giành hiệu quả thu tóm tiếng lời của người ta.

Khâu Cửu Sư nhún bảnh đạp xuống ngựa, đang nghĩ ngợi triền miên, Diễm Nương đến đón: "Khâu công tử! Cuối cùng đã đợi được công tử. Bách Thuần đang lo sắp xếp ở trì đài sau Hồng Diệp đường, nô gia dẫn đường cho công tử, ngựa có thể giao cho bọn tôi xử lý".

Khâu Cửu Sư ung dung thốt: "Làm phiền đại nương rồi, ta muốn an trí ngựa ở tào ngựa".

Diễm Nương cười dụ dẫn: "Không thành vấn đề! Mời công tử theo tôi, ủa! Bàn gia đến rồi".

Chu Bàn Tử hiện thân từ hành lang giữa Hồng Diệp đường và gian lầu bên hông, nhìn thấy Khâu Cửu Sư tuốt từ đằng xa, vẫy tay chào hỏi, lại phẩy tay ra dấu cho Diễm Nương đi chào hỏi quý khách khác, lão đích thân hầu cận Khâu Cửu Sư.

Khâu Cửu Sư dẫn chiến mã đi về phía lão, Chu Bàn Tử dừng chân đợi hẵn, gương mặt tròn trịa không còn nụ cười tựa như vĩnh viễn treo giắt nữa, bộ dạng tâm sự trùng trùng.

Tới khi Khâu Cửu Sư đến bên cạnh lão, lão xoay mình sánh vai sải bước dọc hành lang với Khâu Cửu Sư, nói: "Lão Tiền chắc đã xảy ra chuyện, tôi vừa mới đi đến Bố chính sứ ti phủ, lại bị Hồ Quảng thủ hạ của gã chặn lại. Hồ Quảng tuy bảo đảm đêm nay mọi sự cứ y theo phương pháp tôi với lão Tiền đã định từ trước mà tiến hành, nhưng tôi lại biết lão Tiền chắc đã có chuyện. Hồ Quảng làm sao biết được quan hệ giữa tôi với lão Tiền? Bằng vào giao tình của tôi và lão Tiền, lão Tiền sao lại bận rộn đến mức không thể ra gặp tôi?".

Khâu Cửu Sư hỏi: "Các người đã lo chuẩn bị rời khỏi thành chứ?".

Chu Bàn Tử giật mình dừng bước, biến sắc thốt: "Thật nghiêm trọng vậy sao?".

Khâu Cửu Sư dừng theo lão, đáp: "Không cần lo, Chu lão bản đã quên ta từng nói ông trời đứng về phía bọn ta sao? Nói tóm lại là lúc bọn ta xông vào cửa Nam, các người cứ theo cửa Bắc mà triệt tẩu, đơn giản vậy thôi".

Chu Bàn Tử trầm ngâm một hồi, gật đầu thốt: "Rõ rồi! Nhưng nếu Quý Nhiếp Đề đóng cửa Bắc thì sao?".

Khâu Cửu Sư trầm giọng: "Bách Thuần có nói với ông sao?".

Chu Bàn Tử thốt: "Đứa con gái ngoan của ta chuyện trọng đại như vậy làm sao có thể giấu ta chứ?".

Khâu Cửu Sư nói: "Quý Nhiếp Đề chỉ có thể thông qua Hồ Quảng để khống chế người của Tiền Thế Thần, cho nên Quý Nhiếp Đề tuyệt không dám thành linh nghịch chuyển mệnh lệnh của Tiền Thế Thần, tránh gây cho đám tướng lãnh phái hệ Tiền Thế Thần ngờ vực, tế sinh vấn đề, cho nên chỉ cần bọn ta có thể dẫn dụ người của Quý Nhiếp Đề đi, cửa Bắc chắc sẽ thông suốt không có cản trở".

Chu Bàn Tử hơi nhẹ nhõm, thốt: "Hy vọng là vậy!". Tâm tình lại nặng nề trở lại: "Đứa con gái ngoan của ta sẽ không có chuyện gì chứ?".

Khâu Cửu Sư đôi mắt loang loáng, mỉm cười đáp: "Ta có thể bảo đảm sự an toàn của Bách Thuần với Chu lão bản, dù cho có thiên quân vạn mã cũng không có ai có thể ngăn chặn được bọn ta".

oOo

Bổ chính sứ ti phủ.

Đại đường.

Quý Nhiếp Đề ngồi trên ghế chủ tọa của Tiền Thế Thần thường ngày, Hồ Quảng và Hàn Khai Giáp chia nhau đứng hai bên.

Hồ Quảng bấm báo tình huống có liên quan đến Lạc Dương thành, cuối cùng nói: “Khâu Cửu Sư tiền Nguyễn Tu Chân và tùy tùng lên thuyền rời bờ, sau đó một mình một ngựa đến Hồng Diệp Lâu, tình hình thật khó hiểu”.

Hàn Khai Giáp nói: “Nguyễn Tu Chân dẫn mấy chục người đột nhiên bỏ đi như vậy, e rằng có trá ngụy bên trong, nếu thật đi gặp Hoàng Phủ Thiên Hùng, đầu cần phải đi một đám đông như vậy”.

Hồ Quảng đồng ý: “Kỳ quái nhất là chuyện trọng đại như vậy, hai tên Khâu Nguyễn không đích thân đến giải thích với Tiền Thế Thần, chỉ phái người đưa một phong thư, rõ ràng là làm hời hợt cho qua”.

Quý Nhiếp Đề đôi mắt loang loáng sát cơ, trầm giọng: “Muốn trách thì trách Tiền Thế Thần, bày đặt chuyện Ngũ Độn Đạo trộm Thiên Nữ Ngọc Kiếm, khiến cho Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân mất đi lòng tin đối với gã, lại càng hoài nghi Thế Thần nhận chỉ thị của ta, bố trí cạm bẫy. Bất quá Khâu Cửu Sư ở lại chứng tỏ hắn đã trúng kế. Nếu sở liệu của ta không sai, Khâu Cửu Sư đã sửa đổi sách lược đối phó Ngũ Độn Đạo, không còn muốn bắt sống Ngũ Độn Đạo nữa, mà là muốn chém lấy thủ cấp, như vậy cũng có thể ăn nói với Hoàng Phủ Thiên Hùng”.

Tiếp đó quay sang Hồ Quảng hỏi: “Có ai nảy sinh hoài nghi đối với tình hình của Thế Thần không?”.

Hồ Quảng cung kính đáp: “Tạm thời vẫn không có tình hình khác lạ gì. Chu Bàn Tử sau Ngọc có đến Sứ ti phủ cầu kiến Tiền Thế Thần, tôi thay mặt Tiền Thế Thần ra gặp lão, trấn an lão. Xem bề ngoài Chu Bàn Tử chắc không nghi ngờ gì”.

Hàn Khai Giáp nói: “Năm trăm huynh đệ phe ta đã chia thành nhóm vào thành, tập trung chờ lệnh trong phủ”.

Quý Nhiếp Đề mục quang quay ra ngoài song, nhíu mày thốt: “Khí trời hôm nay rất cổ quái”.

Hồ Quảng nói: “Tôi còn nghĩ sáng sớm hôm nay sẽ có một trận mưa to, nào hay mãi cho tới bây giờ vẫn không nhỏ xuống một giọt”.

Tiếp đó lại nói: “Bọn ta có một nan đề, là nhận thức của bọn ta về Ngũ Độn Đạo, chỉ giới hạn ở mấy tấm hình treo giải của Đại Hà Minh, mà xem Ngũ Độn Đạo có thể dễ dàng hóa thân thành Họa Tiên Lang Canh đã chứng thực người này tinh thông thuật dịch dung cải mạo, chỉ cần hấn hóa thân làm một người khác, trà trộn vào đám đông khách nhân, rất có cơ hội qua mặt bọn ta như mất cá giữa châu ngọc, thành công trốn ra khỏi thành”.

Quý Nhiếp Đề tự tin: “Nếu ta đến bây giờ mới nghĩ tới vấn đề đó, Ngũ Độn Đạo e rằng đã sớm rời khỏi thành rồi. Nan đề này để Nguyễn Tu Chân giải quyết cho ta, Ngũ Độn Đạo đã bị gã dùng xảo kế bỏ Thần Bộ phận, mà Thần Bộ phận cũng là biệt tài bọn ta rành dùng, trong đám tùy tùng của ta có người có thể bằng vào mũi truy tung hơi hám của kẻ bị dính mùi suốt ngàn dặm. Cho nên cho dù Ngũ Độn Đạo có thể hóa thân muôn mặt, cũng nhất định không có cách nào thoát khỏi lòng bàn tay của ta”.

Hồ Quảng nghe vậy liền biết Quý Nhiếp Đề có nội ứng trong đám thủ hạ tâm phúc của hai họ Khâu Nguyễn, không lạ gì không thêm để ý đến sự ra đi của Nguyễn Tu Chân. Gã liền ngậm miệng.

Hàn Khai Giáp cười khổ: “Nhưng nếu quả có mưa lớn, sẽ ảnh hưởng xấu đến năng lực về mặt này. Cho nên bọn ta phải lo sự biến hóa của khí trời”.

Quý Nhiếp Đề phát lãnh trong lòng, thầm nghĩ nếu thật có quỷ thần sau lưng tác quái, đúng vào lúc mình không hy vọng có mưa nhất lại đổ mưa, mình sẽ có cảm giác gì đây? Bất quá y không còn chọn lựa nào khác, cần phải tiếp tục kiên trì làm tới.

Y đồng thời nhớ tới câu “không ai có chọn lựa nào khác” mà Cô Nguyệt Minh đã từng nói.

Quý Nhiếp Đề trầm giọng: “Đến lúc đốt pháo rần rần chính là thời gian bắt đầu hành động, tất cả y theo kế mà làm, chỉ cần bọn ta có thể giải quyết Ngũ Độn Đạo và Khâu Cửu Sư trong Hồng Diệp đường, mưa to gió lớn gì cũng không có ảnh hưởng đối với bọn ta”.

Hàn Khai Giáp hỏi: “Bọn ta có nên đổi dùng người của bọn ta ở ba cửa thành kia không?”.

Quý Nhiếp Đề đáp: “Hành động đêm nay có thành công hay không, then chốt ở chỗ khống chế Lạc Dương thành. Để tránh dao động lòng quân, càng ít biến hóa càng có thể che giấu tai mắt. Ngũ Độn Đạo chuyển này mạo hiểm đến Lạc Dương thành, còn trà trộn vào Hồng Diệp Lâu, đâu ngoài lý do kiếm tiền, có thể thấy tên này đã quen thói ăn xài, không thể sống một ngày không có tiền bạc trong tay, đây chính là động lực hấn không ngừng đi trộm bảo vật. Hấn đã hẹn giao dịch ngoài cửa Nam với Tiền Thế Thần, không đến đó dòm

ngó đâu có yên lòng. Cho nên nếu hấn có thể rời khỏi Hồng Diệp Lâu, tất sẽ xông ra cửa Nam. Mà hấn đi đâu, Khâu Cửu Sư cũng sẽ đuổi tới đó”.

Nói xong đứng dậy: “Đã đến giờ rồi!”.

oOo

Khâu Cửu Sư lên bậc cấp từ cửa sau tiến vào Hồng Diệp đường, đầu óc vẫn còn tràn ngập hình dáng xinh đẹp của Bách Thuần. Nàng đang bận rộn sắp đặt màn biểu diễn ca vũ khai mạc dạ yến ở trì đài, không có cách nào phân thân chuyện văn với hấn, chỉ sai Thiển Dục giao cho bội kiếm và cái bao nhỏ bên trong có giấu bức họa “Vân Mộng nữ thần” xếp lại, kêu hấn cột bên hông ngựa, khiến cho hấn sinh ra cảm giác chạy trốn “tư bồn” với mỹ nữ này.

Hấn trông ngóng giờ phút đó, bắt đầu từ lúc đó, cuộc đời của hấn sẽ tiến vào một gian đoạn hoàn toàn mới mẻ, tương lai tuy vẫn mờ mịt không thể đoán biết, nhưng số phận lại một lần nữa nắm chắc trong tay mình, hấn sẽ phấn đấu cho tương lai của hấn với Bách Thuần.

Bước vào Hồng Diệp đường, tinh thần lại càng phấn chấn, cả trăm lồng đèn màu thả xuống, treo trên đại đường, chiếu rọi Hồng Diệp đường muôn màu muôn sắc, huy hoàng tráng lệ, lại làm gia tăng cảm giác không gian cao độ hun hút.

Một nhạc đội hơn ba chục người phân bố hai bên cửa lớn, dàn dựng đủ thứ nhạc khí, đang chờ đợi thời khắc long trọng bắt đầu dạ yến. Tóm tắt sự chú ý của người ta là hai con rồng vàng dài tới bốn trượng, bài trí ở khu vực giữa bàn tiệc sau cửa lớn, trải mình tới trung ương đại đường. Đứng bên cạnh mỗi con rồng là một tổ hơn hai mươi cao thủ múa rồng, ai ai cũng mặc cẩm y đen, hông cột thắt lưng vàng, dáng dấp hùng dũng, có thể tưởng tượng được tình hình lúc hai tổ cao thủ này khiêng rồng múa may sẽ oai phong tới cỡ nào.

Khâu Cửu Sư chưa từng nghĩ tới dạ yến của Hồng Diệp Lâu lại rầm rộ như vậy, đặc biệt nghĩ đến toàn là chủ ý Bách Thuần nghĩ ra, cảm giác trong lòng vi diệu cực kỳ.

Sau đó Khâu Cửu Sư chú ý đến tám bức họa mỹ nhân cao hơn thân người treo hai bên vách, nhìn thấy kẻ xem tranh duy nhất.

Khâu Cửu Sư vừa liếc thấy đã nhận ra hấn là Ngũ Độn Đạo, tuy Ngũ Độn Đạo không còn một chút xíu nào giống Họa Tiễn Lang Canh, không phải vì hấn không có râu dài dưới

cảm, cũng không phải vì hấn đối mặt trường bào đen, mà là vì thần thái ung dung không bị bức bách và khí độ tiêu sái nhàn nhã của hấn.

Đây mới là bản sắc chân chính của Ngũ Độn Đạo.

Lòng tin của Khâu Cửu Sư càng tăng gia, có chiến hữu ngon lành như vậy, lúc quần thảo với địch nhân càng ứng phó tiện lợi hơn. Ít ra hấn không cần phải lo cho thêm một người, có thể tập trung toàn lực chiêu cố Bách Thuần.

Bất quá cảm giác này quả thật cổ quái đến cùng cực. Tử địch không đội trời chung đột nhiên lại chuyển hướng, biến thành đồng bọn của mình.

Ngũ Độn Đạo tựa như cảm thấy được hấn, ngoái đầu vẫy tay về phía hấn: "Mời Khâu huynh đến đây, để ta cho ngươi xem chứng cứ yêu đương của ta".

Khâu Cửu Sư cất bước đi về phía hấn, không hiểu: "Cái gì là chứng cứ yêu đương? Ta không hiểu".

Ô Tử Hư mỉm cười thốt: "Chứng cứ là bức họa này, ngươi tự mình xem đi".

Khâu Cửu Sư cuối cùng tỉnh ngộ cái hấn muốn chỉ là bức họa Bách Thuần, mục quang dò sang bức họa treo trên tường, lập tức chấn động tâm thần, có chuẩn bị tâm lý tới đâu đi nữa cũng vô dụng.

Quả là xinh đẹp đến mức ai ai cũng phải mẩn.

Thanh âm của Ô Tử Hư vang bên tai hấn: "Ta là nhân chứng của buổi gặp mặt đáng gọi là lửa tình bùng cháy của các người, các người lần đầu gặp mặt đã chung tình với nhau, ta bán mặt răn ở bên đường, tận mắt chứng kiến toàn quá trình, thật ghen tị muốn chết. Bách Thuần rắc rối tình lệ vì ngươi, lại có ta đích thân vấy bút ghi nhận, làm chứng cứ để lão ca ngươi không bỏ lỡ vì không có mặt".

Khâu Cửu Sư ngậy người nhìn Bách Thuần ứa nước mắt trong bức họa, tâm thần túy lúy, nhiệt huyết bùng bùng. Từ lúc hiểu đời đến giờ, chưa từng thần hồn điên đảo như vậy, đau xót như vậy.

oOo

Tiền Thế Thần thúc ngựa phi ra khỏi Bối chính sứ ti phủ, tuy vẫn có tiền hô hậu ủng, tâm tình lại một trời một vực với bất cứ lần nào khác.

Sóng vai cùng đi với gã là Quý Nhiếp Đề, trước sau đều là cao thủ Xưởng Vệ, trong ngoại bào của bọn chúng có cất giấu cơ quan sát nhân bắn tên nổ uy lực đáng sợ. Còn mình vẫn phải chịu ảnh hưởng của dược vật, yếu đuối bất lực. Bất quá cho dù là tình huống như thường thì gã vẫn tuyệt không có cơ hội. Quý Nhiếp Đề quá lợi hại, khoái đao thần kỳ đã sớm hủy diệt lòng tự tin của gã.

Tiền Thế Thần tự biết không còn chọn lựa nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn hợp tác, còn phải giả ra vẻ mọi sự vẫn bình thường, đến Hồng Diệp Lâu tham gia dạ yến, làm khách danh dự chủ lễ, đốt tháp pháp cho Hồng Diệp Lâu.

Tất cả đều đã xong xuôi.

Hiện tại nguyện vọng duy nhất của gã là có thể chọn lựa phương thức cho cái chết của mình, đó là chuyện Quý Nhiếp Đề đã tận miệng đáp ứng.

oOo

Thanh âm của Ô Tử Hư vang vọng vào tai: “Khâu huynh! Chuyện tình cảm tạm gác lại, để bọn ta nghiên cứu đại kế bỏ trốn đêm nay thêm một lượt được chứ?”.

Khâu Cửu Sư hơi tỉnh lại, mục quang vẫn không có cách nào rời khỏi mỹ nữ động hồn trong tranh: “Ô huynh có đề nghị gì?”.

Ô Tử Hư thốt: “Trước tiên bọn ta phải nắm bắt thực lực của Quý Nhiếp Đề. Lần này y đến phương Nam là muốn tróc nã Tiết Đình Hao, quan phủ địa phương đương nhiên phải nghe lời y điều động, bất quá Xưởng Vệ là hệ thống độc lập, có phương thức hành sự của bọn chúng, sẽ không tùy tiện hòa lẫn với binh viên địa phương, tránh hạ thấp hiệu suất của bọn chúng, đó là đạo lý quý tinh nhuệ mà không quý số đông”.

Khâu Cửu Sư đã hoàn toàn tỉnh táo, nhìn Ô Tử Hư ngạc nhiên: “Thì ra Ô huynh là người tinh thông binh pháp. Tiền Thế Thần nhất định đã trở thành bù nhìn, kẻ thật sự khống chế Lạc Dương thành không còn là gã nữa, mà là Quý Nhiếp Đề. Bất quá Quý Nhiếp Đề vẫn chưa thể công nhiên hành sự, chỉ có thể dùng thủ đoạn lén lút ám toán bọn ta”.

Ô Tử Hư nói: “Rất cao hứng là Khâu huynh có cùng một lối nhìn. Theo tính toán của ta, bộ đội tinh nhuệ của Quý Nhiếp Đề hôm nay mới tiến vào Lạc Dương thành, ẩn mình ở chỗ tối, đến khi dạ yến bắt đầu, sẽ phát động toàn diện. Bước đầu tiên là tiến vào Hồng Diệp Lâu, sau đó lợi dụng thời khắc ta và người đều đang ở Hồng Diệp đường, trùng trùng bao vây

Hồng Diệp đường, sau khi bố trí xong, sẽ dùng cơ quan bắn tên nổ bắn chết bọn ta trong đường. Ở tình huống bình thường, ta và người khăng định khó thoát khỏi độc thủ”.

Khâu Cửu Sư nhẹ nhõm: “Ô huynh có cách ứng phó chứ?”.

Ô Tử Hư mỉm cười: “Tùy cơ ứng biến”.

Khâu Cửu Sư cau mày: "Tùy cơ ứng biến? Có phải là nói Ô huynh căn bản không có biện pháp đào tẩu?".

Ô Tử Hư đáp: “Không phải không có kế hoạch, nhưng kế hoạch là cái chết, con người là cái sống, cho nên đối với ta mà nói, kế hoạch tốt nhất là tùy cơ ứng biến. Kế hoạch tạm thời là vậy, màn khai mạc yến hội là biểu diễn ca vũ do Bách Thuần lãnh đạo, khẳng định bắt mắt êm tai đến cùng cực, chỉ cần là nam nhân, tuyệt không thể phát động tập kích vào lúc đó, cũng không nên phát động tập kích. Nhưng lúc ca vũ kết thúc là giờ phút tốt nhất, Quý Nhiếp Đề để tránh đêm dài lắm mộng, không thể chờ đợi lâu hơn”.

Khâu Cửu Sư hứng chí hỏi: “Bọn ta ứng phó làm sao?”

Ô Tử Hư mỉm cười đáp: "Bọn ta không thể để màn biểu diễn dừng lại, đến lượt mỹ nhân nhi biểu diễn ảo thuật của bọn ta ra mặt, bất quá để tránh ảnh hưởng tới lạc thú thưởng thức biểu diễn của Khâu huynh, xin thứ cho tiểu đệ phải giấu tình tiết".

Khâu Cửu Sư vừa bực vừa tức cười: "Ô huynh không phải đang thương lượng đại kế đào tẩu với ta sao? Bây giờ tựa như rẽ ngọn đảo ngược hết".

Ô Tử Hư thẳng thắn thốt: “Kế hoạch là một khi biểu diễn bắt đầu, không thể ngưng nghỉ, đến khi tiểu đệ lên đài, biểu diễn Độn thuật mà ta thông thạo nhất, chính là lúc Khâu huynh và Bách Thuần ra đi. Mọi sự tùy cơ ứng biến, nếu Khâu huynh có thể phối hợp với ta cùng xông ra cửa Nam, lại có Nguyệt Minh ở ngoài thành tiếp ứng, tất cả sẽ biến thành hoàn mỹ không chút khiếm khuyết”.

Vừa nói xong câu cuối, tiếng pháo nổ đi đùng đùng địa vang lên ở chỗ quảng trường ngoài cửa, che trùm tất cả mọi thanh âm khác.

Tiếng trống chiêng “thùng thùng thùng” gõ vang, nhạc đội ba mươi mấy người khảy thối tầu khúc, tựa như muốn phân cao thấp một trận với pháo nổ.

Hai con rồng vàng sống đây, lướt gió đi ra.

Thời khắc da yến cuối cùng đã đến.

- o O o -